

Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed længere, end jeg egentlig havde gjort Regning paa, for altsaa at gøre Rede for de Oplysninger, som jeg har tilladt mig at fremføre. Det er, som sagt, hentet fra det hele Forarbejde, som der er gjort i denne Sag baade her til Lands og andetsteds, og jeg har Grund til at tro, at dette Grundlag, hvorpaa der er arbejdet, bliver opretholdt i sin Rigtighed fra vedkommendes Side. Opstillingen af dette — lad mig tilføje vilkaarlige — Ansvarlighedsprincip over for den industrielle Arbejdsgiver, hvilket efter min Opfattelse altsaa er en Fejl ved det foreliggende Lovforslag, lader sig ikke opretholde, fordi det absolut vil komme til at staa i en uløselig Konflikt med den Retsbevidsthed, vi en Gang her til Lands have tilegnet os. Medens jeg altsaa ikke tror, at denne Side af Sagen er tjenlig til at danne Grundlaget for en Løsning af Spørgsmaalet, skal jeg for øvrigt være fuldt med til at søge Fortaaelse i denne Sag paa enten det ene eller det andet Grundlag og ikke være saa hynderlig nøjeregnende, om Byrden kommer til at falde med en 10 Dre for stærkt til den ene eller den anden Side.

Anden Viceformand (Trier): Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) har Ordet for en kort Bemærkning.

Bluhme: I Anledning af de Ord, den sidste ærede Taler henvendte til mig, maa jeg gøre opmærksom paa, at jeg udtrykkelig har sagt, at alle uden for de mindst bemidlede havde Tyende i laveste Fareklasse, hvortil selvfølgelig ikke maa henregnes Landarbejderne . . . .

Anden Viceformand (Trier): Jeg beder den ærede Taler tale saaledes, at det kan høres fra Formandspladsen.

Bluhme: . . . . men netop Tyende overalt. Jeg fremhævede udtrykkelig, at kun de mest ubemidlede kunde ikke komme ind i den Klasse. Alle de andre Statterdere til Kommunen have enten Tyende i Køkkenet eller Stuerne eller i alt Fald en Løs, der kan passe Ungerne. Saaledes komme vi alle i den laveste Fareklasse. For den højeste Fareklasse, Jærnbanearbejderne, er det rent forsvindende, hvad der ikke er Stadsdrift her i Landet, men selv om der efterhaanden kommer flere private Baner, kan det ikke undgaa, hvis man tvinger Arbejdsgiverne ind i samme Fareklasse, til at være solidariske med hinanden, at Staten slet ikke

kan nægte at gaa i Klasse med de private Baner og gøre sig solidarisk i Tilfaldet til Understøttelserne sammen med de private Baner.

Meyer: Jeg skulde ikke have bedt om Ordet paa dette Tidspunkt, da Debatten har trukket længe ud, hvis det ikke var, fordi der i Udtalelserne i sidste Møde var blevet givet mig Anledning til at fremsætte nogle Bemærkninger. Jeg skal imidlertid fatte mig i Korthed. Det var de ærede Medlemmer fra Ringløbing (S. C. Christensen) og Aalborg (Bramsen), som henvendte nogle Udtalelser til mig i Anledning af, hvad jeg havde sagt i mit Foredrag, idet de forment, at jeg havde gjort mig skyldig i Misforstaaelser — jeg tror endogaa, at det ærede Medlem for Aalborg mente, at jeg havde ikke læst Lovforslaget rigtig. Jeg kan dog sige til min Trøst, at den Kritik, der har været fremtæt her i Tinget i denne Sag, viser, at adskillige ærede Medlemmer saa heller ikke havde læst Lovforslaget rigtig. Smidlertid, jeg har nu set efter for at være sikker i min Sag, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg fremhæver, at f. Eks. en Fisser, der gaar ud og redder et Menneske og omkommer under Forsøget, ifølge Lovforslaget ikke er berettiget til Understøttelse. Det er jo ganske vist, at Kommunen overtager Forpligtelsen, hvor Arbejdsgiveren ikke gør det, men jeg tænker mig en Fisser, der kaldes Arbejdsgiver, uagtet han kun maaste af og til bestæftiger andre som Medhjælpere. Han falder saa dog vel nærmest ind under Begrebet Arbejdsgiver, skønt han som Arbejdsgiver ingenlunde maaste er mere velstillet end hans Hjælpere eller i alt Fald ikke hynderlig bedre stillet. Ja, skønt han som Arbejdsgiver maaste kan være daarligere stillet end mangen Lønarbejder i Fabrikker eller i alt Fald adskillige Arbejdere i Fabrikker, der have stabt sig en god Organisation og en højere Løn, vil han ikke være berettiget til at modtage Understøttelse. Og har en Skipper eller en Landhaandværker et Par Fald i sit Brød, da komme disse Folk ind under Forsørgelsen, men disse smaa Arbejdsgivere ikke. Dette er efter min Formening et meget svagt Punkt i det foreliggende Forslag, thi Grænsen mellem Arbejdsgiver og Arbejder er jo i vore Dage saa flydende, at man ikke uden videre tør paastaa, at de, der ere Arbejdsgivere, staa paa den ene Side, der, hvor der er godt at være, og de, der ere Arbejdere paa den anden Side, hvor der er mindre godt at være eller maaste endog slet at være. Ganste vist har hele den økonomiske Udvid-